

“God heeft een plan met mijn leven”

Peter Talahatu vindt troost bij het klus- en opbouwteam

Zijn leeftijd is 73 jaar, over het verhaal van zijn leven zou een compleet boek geschreven kunnen worden. Een gesprek met Peter Talahatu leert dat mensen, ook na een heel bewogen leven, rust bij God kunnen vinden. De wieg van Peter stond in het Indonesische Bandoeng waar hij samen met negen broertjes en zusjes opgroeide.

Peter groeide op in een tijd waarin Japanners Nederlands Indië bezet hielden, er waren politieke acties. De vader van Peter was militair bij de Knil. “Als kinderen zaten we daarom op Nederlandse scholen en leerden weinig over Indonesië.”

Thuis

De vader van Peter was veel van huis, zijn moeder ziet hij als een echte heldin. “Als er een vuurgevecht was, stuurde ze ons naar de schuilkamer, als we treuzelden vielen er rake klappen. Liever een huilend kind dan een dood kind. We droegen dan onze piespot op ons hoofd ter bescherming tegen kogels en granaatscherven. Na zo’n vuurgevecht gingen we als kind vaak op zoek naar kogelhulzen en vonden die tussen bebloede lijken. Gevangen genomen Indonesiërs werden in de buurt van ons huis regelmatig afgeranseld, we hoorden ze dan schreeuwen. Vreemd genoeg heb ik er geen trauma aan overgehouden, je wist niet beter.”

Johannes de Heer

Thuis werden vaak liederen van Johannes de Heer gezongen. Veel liederen kent hij nog uit zijn hoofd, zoals ‘Heiland U alleen te volgen, bij U vindt mijn ziele rust’. “Dat is mij op het lijf geschreven, we zongen dat in het Indonesisch.”

Al vroeg ervoer Peter dat God een plan heeft met zijn leven. “Hij heeft mijn wegen uitgestippeld, dat bleek al bij mijn schoolkeuze. Ik moest naar de handelsschool, maar dat wilde ik niet.” Uiteindelijk werd het de MTS-vliegtuigbouw. Vele jaren werkte hij als vliegtuiggrondwerktuigbouwkundige. Toen hij 68 was, zette hij een punt achter zijn loopbaan.

In 1967 verhuisde de familie naar Nederland. Peter vond snel werk en ziet daar Gods hand in. Hij trouwde, kreeg drie kinderen en drie kleinkinderen en leidde een gelukkig leven. Tot twee jaar geleden, toen strandde zijn huwelijk. Hij was toen ruim 41 jaar getrouwd.

Schreeuw om hulp

Peter: “Er waren weleens onenigheden, maar ik probeerde het altijd weer goed te maken. Twee jaar geleden vertrok mijn

vrouw volkomen onverwachts naar onze jongste dochter en liet een brief achter waarin stond dat ze wilde scheiden. Dat was een enorme klap, de zin in het leven vloeide uit me weg. Na een gesprek met een advocaat liep ik huilend en met gebogen hoofd door het dorp, thuisgekomen schreeuwde ik God om hulp. Hij gaf mij rust en niet lang daarna een opdracht waar flinke fysieke inspanning voor nodig was.

Geloof het of niet maar ik moest een grote boom omhakken. God toonde mij toen een wonder; al een jaar lang leed ik, ondanks diverse behandelingen, aan erge pijn in mijn schouder. Ik hakte de boom om en merkte twee dagen daarna dat mijn schouder genezen was! Hoewel ik diep van binnen wist dat het God is die mijn leven bestuurt, bleef ik ondanks alle hints van boven, zoals de genezing van mijn schouder, toch laks. Ik zag een TV-uitzending waarin dominee Wigle Tamboer sprak, dat maakte veel indruk. Ik herkende in hem onze Chinese dominee uit Indonesië, maar deed er niets mee. Later begreep ik dat Wigle predikant is van De Meerkerk, ik reed er langs maar deed er weer niets mee. Alweer een hint die ik negeerde. Tot de Heer mij bij mijn nekvel greep en als het ware zei ‘Nu ga je’.”

Samen bidden

“Kerstmis 2013 besloot ik naar De Meerkerk te fietsen maar het stormde en regende, dus bleef ik thuis. De eerste dienst die ik meemaakte was op 12 januari 2014. Ik zat daar vol spijt over mijn arrogantie, mijn zelfverzekerdheid, voelde me ook niet christelijk genoeg om er bij te mogen zijn. De tranen stroomden over mijn wangen en bleven stromen, bij iedere dienst, ook maanden later nog. Iemand heeft toen

Peter geniet van het dagje uit met de Meerkerk-senioren

samen met me gebeden, dat hielp. Later was er een dienst waarin een oproep werd gedaan voor klussers. Ik gaf me op, Wigle verwelkomde me. Ik merkte dat God mijn kennis, vaardigheden en passie wil gebruiken en doe dit werk uit pure dankbaarheid voor wat Hij voor mij deed. Verdriet, pijn en neerslachtigheid zijn verdwenen. De zin in het leven is teruggekeerd. Het lied ‘k Wil u volgen o mijn Heiland. Bij u vindt mijn ziele rust. Niets op aard’ kan mij behagen, U te dienen is mijn lust’, biedt mij veel troost.”

Sportief

Peter is heel sportief, zo liep hij bijvoorbeeld al vijftig keer mee in de tachtig kilometer (!) lange Kennedymars en werd daarvoor gehuldigd. Als de Vierdaagse van Nijmegen weer start, loopt hij voor de veertiende keer mee. “Veel mensen lopen daar met een vlaggetje op hun rug”, zegt hij. “Ik zou graag met een Meerkerkvlaggetje lopen, dan kan ik de mensen onderweg vertellen wat daar allemaal gebeurt en wat ik er meemaak, ik ben er zo dankbaar voor. Contact met mijn ex, de kinderen en de kleinkinderen heb ik niet, ons huis hebben we moeten verkopen maar mijn zorgen ebben weg. Psalm 121 is en zal altijd mijn leidraad zijn. Wat er ook gebeurt, voor mijn gezin blijf ik altijd bidden.”